

Hồi 83**Đào Huyệt Tự Chôn**

Qua ngày thứ hai, Hoa Vô Khuyết tỉnh lại.

Tràng cười dứt hẳn song hẳn nghe toàn thân yếu đuối lạ thường, như bao nhiêu khí lực đều tiêu tan mất.

Hắn nằm trên chiếc giường, muốn ngồi dậy mà cũng chẳng ngồi nổi. Không một bóng người trong gian nhà, hương hoa từ bên ngoài thoang thoảng bay vào, chốc chốc có tiếng chim vang lên.

Tịch mịch quá ! U trầm quá !

Bỗng, người nào đó ở phía hậu, kêu lên oang oang:

- Ra ngay ! Ra ngay ! Ta đã nói là ta không uống cái thứ nước rể cây, da cây đó, sao người còn mang đến cho ta ?

Một người đáp lại:

- Không phải nước rể cây, da cây gì đâu, đó là nhân sâm !

Người trước hét:

- Bất chấp nhân sâm hay quý sâm, ta đã nói không uống !

Người sau cười nhẹ tiếp:

- Thật ta chưa từng thấy một ai như ngươi ! Được ! Được ! Người không uống thì ta mang đi, có sao đâu !

Người sau chính là Tô Anh.

Hoa Vô Khuyết hết sức lạ lùng. Tuy nàng yếu đuối như cọng sậy non đứng chơ vơ một mình, không gió cũng còn quặc oà quặc oại thay, thế mà nàng quật cường không tưởng nổi. Chính hẳn còn phải đầu hàng trước tính khí quật cường của nàng. Bây giờ đây, nàng nhượng bộ người nào đó ! Một sự kiện quái dị ! Hẳn thử ước đoán xem người đó là ai.

Không lâu lắm, Tô Anh bước ra, đầu cúi xuống, lầm lũi ...

Nhưng, vào đến gian nhà rồi, nàng khôi phục ngay trạng thái bình thường, vẫn đẹp, vẫn thoát tục, ẩn ước vẻ cao ngạo.

Bất quá, trong tay nàng có một chén sâm, một chứng tích của sự việc vừa xảy ra ở phía hậu.

Hoa Vô Khuyết trầm nghĩ:

- Người nào đó không uống, chẳng lẽ nàng lại mang ra đây cho ta uống ?

Hiện tại, hấn cần ăn uống một cái gì, bất cứ cái gì cũng được.

Thì, có một chén sâm, càng quý hơn, quý không tưởng nổi.

Tuy vậy, hấn quyết định, nếu quả thật nàng mang chén sâm cho hấn uống, thì hấn từ chối liền.

Ngờ đâu, Tô Anh cầm chén sâm bước đến cửa sổ hất ra ngoài.

Cái chén sâm, nàng chuẩn bị cho vị nhân huynh nào đó, y không uống, thì nàng đổ đi, nhất định không cho người khác uống !

Hoa Vô Khuyết thẹn thẫm, mà cũng khổ thẫm.

Tô Anh trở lại cạnh chiếc giường, điềm nhiên hỏi:

- Người nghe trong mình ra sao ? Ta chắc là người khoan khoái nhiều rồi đó !

Hoa Vô Khuyết nhớ lại những lúc cười nôn, cười ròn rã, cười không ngừng được, lại cười mãi, những lúc đó hấn khổ sở làm sao !

Rồi bây giờ, hấn không còn cười nữa, có chọc lăm chưa chắc gì hấn cười. Tự nhiên sự khổ sở trước đó đã cáo biệt hấn rồi, hấn ví mình như ở địa ngục bỗng có một nhiệm màu đưa ngay lên thiên đàng.

Hấn thở dài:

- Đa tạ cô nương !

Tô Anh tiếp:

- Hiện tại, người chưa vội tạ ơn ta.

Hoa Vô Khuyết kinh ngạc:

- Tại ... tại sao, hử cô nương ?

Tô Anh giải thích:

- Bởi vì, hiện tại tràng cười đó đình chỉ, nhưng mà châm còn ở trong khí huyết của người, bất quá ta dùng thuốc đẩy nó khỏi tiểu huyết và giữ lại ở khí huyết. Nếu bây giờ, người dùng lực thì cái mũi châm đó trở lại ngay nơi tiểu huyết, người sẽ bật cười như cũ, cười mãi.

Hoa Vô Khuyết kinh hãi:

- Thế thì ... bây giờ ... phải làm sao đây, cô nương ?

Hắn có thể hy sinh tất cả, miễn sao cho hắn khỏi phải cười lại như trước.

Tô Anh hỏi:

- Người muốn nhờ người lấy mũi châm ra, hay tự người làm lấy ?

Hoa Vô Khuyết trở mắt:

- Tự tại hạ làm lấy ?

Tô Anh tiếp:

- Có hai cách thông thường, tự người làm lấy. Cách thứ nhất, là dùng đá hút, cái thứ đá mà người ta gọi là đá nam châm đó đặt bên ngoài da, mũi châm sẽ bị hút ra ngoài. Song trong trường hợp của người mũi châm đã vào quá sâu trong mình, dù cho sức hút của đá có mạnh đến đâu cũng chẳng đem mũi châm ra nổi. Cách thứ hai là người dùng nội lực, đẩy dồn nó ra ngoài.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Tại hạ dụng lực làm sao được ? Như cô nương vừa nói đó, nếu tại hạ dùng lực, thì mũi châm lại trở về vị trí cũ là tiểu huyết. Huống hồ, nó đang ở tại khí huyết ? Nó ở đó, thì tại hạ làm sao vận công ?

Tô Anh lạnh lùng:

- Tự nhiên là người không làm sao bức dồn nó ra ngoài được. Nếu người có thể làm như vậy, thì hà tất phải đến đây tìm ta !

Hoa Vô Khuyết chớp mắt:

- Tuy nhiên, cô nương cũng có biện pháp chứ ? Cái biện pháp khai thông chân khí trong người của tại hạ ?

Tô Anh gật đầu:

- Tự nhiên. Nhưng người phải cho ta biết bí quyết luyện nội công của người, ta nghiên cứu rồi giúp người một tay ! Khai thông chân khí rồi, là không còn lo ngại chi nữa.

Nàng thốt với vẻ thản nhiên quá, vẻ thản nhiên đó chứng tỏ là nàng chỉ nhắm vào sự lợi ích cho Hoa Vô Khuyết, chứ cái việc tiết lộ bí mật luyện công kia, nàng không chú ý lắm.

Hắn muốn nàng trợ giúp ? Thì hắn tự nói ra, nàng nghiên cứu, tìm cách thức.

Hắn không muốn ? Thì thôi, không ai ép buộc hắn phải tiết lộ, nếu hắn thấy cần giữ bí mật.

Một lẽ khác nữa, nàng thản nhiên là vì nàng không đặt thành vấn đề, nàng nghĩ là Hoa Vô Khuyết nghe rồi, sẽ nói rõ sự bí mật đó cho nàng biết.

Nàng cầm chắc kết quả trong tay.

Nàng nói thản nhiên quá, khi nào Hoa Vô Khuyết lại nghi ngờ đó là một mưu kế mà nàng và bọn Bạch Sơn Quân đã phí rất nhiều tâm cơ mới hoạch định được ?

Đúng vậy, Hoa Vô Khuyết không hề nghi ngờ.

Nhưng, bí quyết Di Hoa Tiếp Ngọc nào phải tầm thường ? Thì sự bí mật quanh môn công đó được xem như quan trọng nhất trong tất cả các bí mật của nền võ học hiện thời.

Bởi cái tầm quan trọng quá lớn lao của sự bí mật đó, Hoa Vô Khuyết do dự.

Tô Anh nhìn hắn một lúc lâu, vụt hỏi:

- Không lẽ người sợ ta học lén môn công của người ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Tại hạ đâu có ý nghĩ đó, Tô cô nương ! Bất quá ... bất quá ...

Tô Anh cười nhạt:

- Con người như ta, nếu có lòng nào muốn học võ công thì dù không là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, cũng không thể kém kẻ thứ hai.

Dừng lại một chút, nàng thở dài, cười lạnh, tiếp:

- Các người là những người luyện võ, các người xem võ công quý hơn châu ngọc, quý hơn sanh mạng. Các người có biết đâu, ta không xem võ công có giá trị bằng một đồng tiền ?

Nàng phát ống tay áo, quay mình bước đi.

Hoa Vô Khuyết gọi gấp:

- Khoan đi, cô nương !

Tô Anh quay đầu lại, lạnh lùng thốt:

- Nói hay không nói là do người. Còn nghe hay không nghe do ta !

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Nội công của tại hạ, có cái tên Di Hoa Tiếp Ngọc, vốn của ...

o0o

Hoàng hôn ngày sau ... nghĩa là sau ngày Bạch Phu nhân đến tìm Tô Anh ...

Bên ngoài cốc khẩu, có mặt vợ chồng Bạch Sơn Quân, Giang Ngọc Lang và Thiết Bình Cô.

Họ ngồi tại tòa tiểu đình, chờ một lúc rất lâu.

Trên gương mặt của người nào cũng có vẻ khẩn cấp lộ liễu.

Nhưng, khẩn cấp hay không khẩn cấp cũng vô ích thôi, bởi họ là những người thụ động, đã là thụ động thì cái sự sắp xếp phải do người chủ động.

Trong trường hợp này, kẻ nào nhẫn nại được là đỡ khổ, kẻ nào nóng nảy vẫn chẳng được gì hơn, trái lại còn chuốc lấy bồn chồn, bứt rứt.

Biết vậy, Giang Ngọc Lang không còn khẩn cấp nữa, hấn điểm một nụ cười, thốt:

- Tại hạ không thể tưởng tượng được cái vị Tô cô nương đó là con người như thế nào mà hai vị tiền bối lại hết sức khâm phục nàng ta !

Thỉnh thoảng, hấn chen vào hai tiếng tại hạ, thay thế cho hai tiếng đệ tử mà hấn đã dùng.

Điều đó chứng tỏ hấn không thực sự tôn kính vợ chồng Bạch Sơn Quân, bất quá hấn dùng ngôn từ khiêm tốn để ve vuốt đôi vợ chồng ấy, trong thời gian hấn còn cần dùng đến họ thôi.

Bạch Phu nhân mỉm cười:

- Cho tiểu tử biết, khi người gặp nàng ấy rồi, thì đừng mong nói được một tiếng nào !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Tiên bối thích nói chuyện xa vời, trên trời dưới đất ảo ảo huyền huyền quá chừng ! Chẳng lẽ nàng ấy là thần tiên ? Chẳng lẽ tại hạ ...

Bỗng, hấn ngưng ngay câu nói, rồi giương mắt lớn, rồi há hốc mồm.

Trước mắt hấn, trong vừng tà dương huy hoàng, một tiên nữ xuất hiện, mặc chiếc áo lông ngũ sắc, dáng bước khoan thai, nhẹ nhàng, như nương mây mà di động.

Mở lối đi cho tiên nữ, là con hạc cổ đỏ mình trắng, và phía sau nàng, có một con nai vàng đoạn hậu.

Nàng bước đi, hứng từng cơn gió chiều nhẹ phất, mớ tóc đen huyền theo gió lơ phơ, chốc chốc, nàng đưa bàn tay ngọc vén lên vành tai, hoặc vuốt xuống từ trán, vòng lên đỉnh đầu, xuống ót.

Thưa ra, nàng không đẹp hoàn toàn, song cái vẻ phong hoa của nàng thừa bù lại những khuyết điểm nhỏ cho cái dung nhan siêu trần thoát tục.

Giang Ngọc Lang sững sờ, thần hồn tan biến, còn nói năng gì được nữa.

Bạch Phu nhân mỉm cười, khẽ liếc mắt sang hấn, như ngầm hỏi:

- Tiểu tử thấy chưa ? Ta chỉ sợ, khi đối diện với nàng rồi, người sẽ bay hồn bạt vía !

Rồi bà bước tới nghinh đón:

- A ! Hiền muội ! Hiền muội đúng hẹn quá chừng !

Tô Anh điềm nhiên:

- Có khi nào tôi làm sai lời nói chẳng ?

Bạch Sơn Quân cũng bước tới, cười hì hì:

- Cái đó đã hấn rồi, hiền muội ! Ai không biết hiền muội trọng chữ tín như sanh mạng. Và có lẽ sự bí mật về Di Hoa Tiếp Ngọc, chắc hiền muội đã nắm trong tay rồi ?

Tô Anh buông gọn:

- Tôi hỏi xong.

Bạch Sơn Quân sáng mắt lên:

- Đa tạ ! Đa tạ !

Tô Anh lạnh lùng:

- Đừng vội cảm tạ tôi, còn sớm lắm !

Bạch Phu nhân cười vuốt:

- Phải đó ! Làm gì mà vội vã như cái thứ khỉ trông thấy trái chín trên cành ? Ít nhất cũng phải chờ cho hiền muội ngồi xuống, nghỉ chân một chút chứ !

Tô Anh vẫn lạnh:

- Tôi không ngồi. Tôi trở về ngay bây giờ đây !

Bạch Phu nhân tiếp:

- Hiền muội gấp về thế à ? Hiền muội không cần nói chuyện lâu hơn, chắc hiền muội đã chịu khó ghi chép bí mật đó trên mảnh giấy sẵn sàng phải không ?

Nhưng, Tô Anh như không hiểu cái thâm ý của Bạch Phu nhân, chỉ đáp gọn:

- Tôi ghi chép làm gì ? Chẳng lẽ tôi không nhớ được một điều nhỏ mọn như vậy sao ?

Thế là nàng chẳng có ghi chép, và nàng sẽ không có một mảnh giấy nào để trao cho vợ chồng Bạch Sơn Quân.

Đã thế, nàng lại đòi trở lại gấp.

Điều đó có nghĩa là nàng không chịu tiết lộ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc với vợ chồng Bạch Sơn Quân rồi.

Nhưng, Bạch Sơn Quân chưa dám nói gì phật ý nàng, y lại cười vuốt, tiếp lời:

- Còn ai nghi ngờ sự thông minh mẫn tuệ của hiền muội ? Một mắt xem mười hàng, hai mắt xem hai mươi hàng, tai nghe gì, mắt thấy gì, là vĩnh viễn nhớ như y ! Bất quá ...

Bạch Phu nhân tiếp luôn:

- Bất quá, bọn này đâu có được cái mẫn tuệ của hiền muội ? Cho nên, hiền muội nên ...

Tô Anh gạt ngang:

- Các người cũng chẳng cần gì có cái mẫn tuệ đó.

Bạch Sơn Quân cứ cười:

- Phải ! Phải ! Hiền muội có thể ghi chép để trao cho bọn này. Cái bà ấy nóng nảy phi lý lạ !

Tô Anh lắc đầu:

- Tôi chưa chuẩn bị ghi chép gì để trao cho các người.

Bạch Sơn Quân giật mình:

- Thế ra ... thế ra ... hiền muội có ý tứ ...

Tô Anh hỏi lại:

- Giả như các người mơ ước một vật gì đó, khi vật đó về tay, thì các người có đành lòng trao nó tức khắc cho kẻ khác chăng ?

Bạch Sơn Quân cố cười thành tiếng, nhưng tiếng cười nghe như tiếng khóc, vành môi mếu rĩ rang:

- Điều đó ... bất quá ...

Bạch Phu nhân sợ y lỡ lời, vội cười vuốt, chận lời:

- Hiền muội nói phải. Ít nhất mình cũng phải giữ lại một thời gian, ngắm nghía cho bằng thích chứ ! Nhưng chẳng biết hiền muội hạn định cái thời gian đó chừng bao lâu ?

Tô Anh thản nhiên:

- Ba hôm, năm hôm, một tháng, nửa năm, một vài năm, hoặc đôi ba mươi năm. Khi nào tôi chán rồi tôi sẽ trao cho các người. Thời gian tùy ý thích, mà về ý thích thì còn ai biết được cái thời hạn của nó mà nói trước ?

Vợ chồng Bạch Sơn Quân cùng nhìn nhau.

Lâu lắm, Bạch Phu nhân gượng cười, rồi gượng thốt:

- Hiền muội đùa đấy thôi, chứ nếu bảo ngu thơ đợi đến năm năm, mười năm, thì chẳng khác nào muốn cho ngu thơ chết gấp !

Tô Anh rùn vai:

- Chết gấp hay chết muộn, tùy các người. Bởi các người có quyền định đoạt sanh mạng của mình, muốn sống thì sống, muốn chết cứ chết. Có can gì đến tôi mà các người lại nói ra ?

Bạch Phu nhân bắt đầu mất bình tĩnh:

- Nhưng ... chẳng phải hiền muội đã đáp ứng với ngu thơ trước kia rồi sao ? Hiền muội quên rồi sao ?

Tô Anh hừ lạnh:

- Tôi chỉ đáp ứng là bức bách Hoa Vô Khuyết tiết lộ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc, chứ không hề đáp ứng sẽ tố cáo sự bí mật đó với các người.

Vợ chồng Bạch Sơn Quân sững sờ.

Họ còn nói gì được nữa ?

Tô Anh từ từ quay mình, từ từ tiếp:

- Tại núi sâu, rừng rậm, chẳng có gì đãi khách, tôi không tiện lưu các người lại lâu, vậy các người hãy trở về đi.

Bạch Phu nhân như đốt lửa trong lòng:

- Hiền muội khoan đi !

Tô Anh nhạt nhẽo:

- Các người luôn luôn ghi nhớ điều này, là cái gì Tô Anh nói, cái đó vĩnh viễn không hề biến đổi. Biết như vậy rồi, các người không nên tự làm khổ lấy mình mà toan sanh chuyện.

Bạch Phu nhân thở dài:

- Cũng được. Bây giờ ngu thơ chỉ hỏi câu này thôi: cái gã họ Hoa đó, hiện tại ra sao ?

Tô Anh gạt luôn:

- Hắn đã vào trong khu vực của tôi, thì sự chết sống của hắn là việc của tôi, các người không phải bận tâm tìm hiểu.

Bạch Phu nhân run giọng:

- Hiền muội đã giết hắn rồi ?

Tô Anh cười mỉa:

- Có khi nào tôi làm một việc quá thô tục như vậy chẳng ? Đừng tưởng tôi như các người thích mó tay vào những hành động dơ dáy.

Nàng dừng lại một phút, đoạn tiếp:

- Tuy nhiên, các người cứ yên trí, chẳng bao giờ tôi buông tha hẳn đâu. Thứ con người đó đừng hòng góp mặt với đời nữa.

Thốt xong, nàng bước đi luôn.

Vợ chồng Bạch Sơn Quân lại nhìn nhau. Không ai dám gọi nàng, hoặc bước tới ngăn chặn nàng.

Và cũng chẳng ai cất tiếng, dù chỉ là để nói với nhau.

Lâu lắm, Thiết Bình Cô mới buộc miệng thốt:

- Vị cô nương đó làm cao quá !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Con người cố chấp đến thế là cùng, chẳng chịu nghe ai phân trần một tiếng, một câu ! Bình sanh tại hạ mới thấy đây là lần thứ nhất.

Thiết Bình Cô trừng mắt:

- Người đợi cho người ta mất rồi mới dám mở miệng.

Giang Ngọc Lang vờ chẳng nghe nàng nói gì tiếp luôn:

- Liễu đầu đó bặt nhược như vậy, tiền bối sợ gì mà chẳng bắt nàng lại, bức nàng phải cung khai ?

Bạch Sơn Quân thở dài:

- Cái lão ấy xem nàng như bửu bối, ai chạm đến nàng là có chết với lão. Mà hiện tại thì vợ chồng ta không muốn có chuyện phiền phức. Bắt buộc phải để cho nàng tùy ý hành động.

Bạch Phu nhân tiếp nối:

- Hà huống người đừng thấy nàng yếu đuối, tay không tấc sắt như vậy mà khinh thường. Cái tâm quỷ của nàng ghê gớm lắm đó, nàng có ngàn lẽ một mưu kế áp đảo bất cứ một nhân vật nào trên thế gian. Tất cả bọn chúng ta hiệp lại chưa chắc gì làm cho nàng nao núng mảy may, đừng nói là mong chế phục nổi nàng.

Giang Ngọc Lang cườ không đáp.

Cười mà không đáp là không phục rồi.

Bạch Sơn Quân nhìn hẳn một lúc lâu, bỗng ánh mắt của y lóe sang, rồi y hỏi:

- Chừng như người bất phục ?

Giang Ngọc Lang không dấu:

- Thật vậy đó tiền bối ! Tại hạ không phục.

Bạch Sơn Quân tiếp:

- Nếu không phục, chắc là người muốn thực nghiệm xem sao, phải không ?

Giang Ngọc Lang liếc thoáng qua Thiết Bình Cô, rồi cười không đáp.

Bạch Sơn Quân vỗ tay xuống đầu vai hắn, bật cười lớn:

- Tiểu tử khá lắm đó nhé ! Ta từng nghe nói, đối với nữ nhân người có cái thuật đặc biệt, vậy người thử xem cái thuật đó, áp dụng trước liễu đầu, biết đâu trong lứa tuổi dậy thì, nàng chẳng nghe thiếu thốn một cái gì, và có thể là người thành công đó.

Giang Ngọc Lang lại liếc sang Thiết Bình Cô lướt nữa.

Hắn cười thốt:

- Tại hạ có thuật gì bên cạnh nữ nhân đâu ! Tiền bối nói đùa tại hạ thẹn quá !

Bạch Sơn Quân nắm tay Thiết Bình Cô, như đề phòng nàng phát tác với Giang Ngọc Lang, cười hì hì ve vuốt nàng:

- Hiền muội cứ để cho hắn đi, ngu thơ bảo chứng là hắn chẳng dám làm gì trái ý hiền muội đâu. Hắn mà sanh lòng tráo trở, thì ngu thơ sẽ bảo Tiểu Bạch trừng trị hắn.

o0o

Giang Ngọc Lang hăm hở đi vào sơn cốc.

Gió tạt vào mặt, quạt vào lòng, mang theo hương ngàn hoa nức mũi, hắn cảm thấy khoan khoái vô cùng, tưởng chừng mình đang phiêu phưởng đến tận một lạc cảnh nào.

Xưa nay, hắn tự hào là đối với nữ nhân, hắn già tay ấn lăm, bất cứ một nàng nào, khó tính đến đâu, hắn chỉ dùng năm bảy tiếng, bồi thêm vài thủ đoạn vật, là nàng ấy phải bị hắn khuất phục ngay.

Hướng hồ hiện tại, đối tượng của hắn chỉ là một thiếu nữ vừa tròn trăng lẻ một ?

Khuất phục một tiểu cô nương như vậy, có khó khăn gì cho hấn đâu ? Bất quá, hấn phí công uốn éo vài lần lưỡi, chớp chớp vài lần mắt, rồi nhếch một nụ cười, là vị cô nương đó phải xiêu lòng ngay.

Hấn tự tin lắm.

Càng tự tin hơn nữa, là hấn biết được nàng không biết mảy may vũ công.

Giả như hấn không thành công thì cứ ung dung mà trở lại, hấn chẳng hao tổn một sợi lông nào.

Trói con gà, còn vượt tay thay, huống hồ làm cái việc ngăn chặn hấn ? Thì, đừng mong Tô Anh làm gì hấn nổi.

Ngoài ra, hấn cũng có thể liều, dùng mãnh lực mà cưỡng bức nàng, khi lúa thành gạo, gạo thành cơm rồi, thì nàng có muốn giận dỗi thì cũng chẳng bao giờ dám mở miệng.

Đã một lần, hấn thành công với Thiết Bình Cô kia mà ?

Vả lại, Thiết Bình Cô còn lợi hại hơn nàng nhiều.

Người ta chỉ sợ áp lực, chứ có ai ngừa mưu trí của kẻ khác, bởi nếu dè dặt một chút, thì mưu cao kế thâm cũng bằng thừa.

Người ta ví nữ nhân như một con ngựa, tuy không phải tất cả nữ nhân đều là ngựa, song cái số được ví đúng vẫn là đa số, mà lại là thứ ngựa hoang chưa được huấn luyện.

Nếu gặp tay kỵ sĩ lành nghề, thì chẳng mấy chốc mà con ngựa thuần, tay kỵ sĩ tìm ra nhược điểm của con ngựa dễ dàng, cứ nhắm vào nhược điểm đó mà công kích, ngựa chững đến đâu cũng phải chịu hang.

Gì thì chẳng biết, chứ trong địa hạt thuyết dụ nữ nhân, phải kể Giang Ngọc Lang là tay có hạng cao.

Về bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc ?

Tô Anh tiết lộ cũng tốt, không tiết lộ cũng chẳng sao, bởi điều đó chỉ liên quan với vợ chồng Bạch Phu nhân thôi. Hấn có cần gì biết đến điều bí mật đó ?

Cho nên, dù thành, dù bại, hấn chẳng màng, miễn là hấn chiếm được tiện nghi trên thân thể của Tô Anh thôi.

Như vậy là đủ lắm rồi.

Từ ngày xuất đạo đến nay, hấn luôn luôn chủ trương giành tiện nghi cho hấn, còn cái hậu quả tai hại như thế nào, cứ để kẻ khác tiếp nhận cho hấn.

Còn gì sướng hơn, được hưởng lợi mà chính kẻ khác hứng lấy tai hại ?

Với những ý niệm đó, hấn bước đi mạnh dạn, lòng cởi mở sẵn rồi.

Hấn đang đi, bỗng một giọng nói lạnh lùng đâu đây vang lên:

- Người là ai ? Bằng vào đâu mà người dám ngang nhiên xâm nhập vào địa phương này ?

Bởi hấn đặc ý quá chừng, nên không trông thấy Tô Anh từ xa xa theo dõi hấn từng cử động một.

Bây giờ, nàng cất tiếng hỏi hấn, mắt nàng nhìn hấn, trừng trừng.

Trông thấy Tô Anh, Giang Ngọc Lang lập tức sửa cái dáng đáng thương hại cực độ.

Hấn biết, nữ nhân rất đồng tình với những cảnh khổ, và kẻ nào càng tỏ ra yếu đuối trước họ, mong nhờ họ chở che, họ không ngần ngại tiếp trợ liền, chẳng cần truy cứu nguyên do về sự việc cũng như lai lịch của kẻ khốn đốn.

Hấn tỏ ra cái dáng đó, nhưng chưa nói gì.

Tô Anh cau mày:

- Người đến đây với dụng ý gì ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu thấp giọng:

- Tại hạ mạo muội đến đây, thật là vô lễ ...

Tô Anh buông gọn:

- Đã biết là vô lễ, thì nên quay mình bước trở lại gấp.

Giang Ngọc Lang đã chuẩn bị muôn vạn lời để dò xét tâm tư của nàng.

Ngờ đâu nàng xuất hiện với gương mặt lạnh lùng, cái vẻ lạnh lùng của nàng lan rộng, biến thành một bức tường băng giá bao quanh nàng, một bức tường liền lạc, không có một kẻ hở cho Giang Ngọc Lang chui qua !

Bao nhiêu lời chuẩn bị định tuôn ra như thác nước đổ xuống triền, những lời đó bị cái vẻ băng giá kia làm cô đọng lại, không thoát ra khỏi yết hầu chứ đừng nói là lên tận miệng.

Tô Anh bỏ đi.

Bống, Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Khoan đi, cô nương ! Dù sao, cô nương cũng cứu mạng tại hạ ...

Tô Anh quay đầu lại, cau mày hỏi:

- Cứu mạng người ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu thấp hơn một chút:

- Tại hạ mang bệnh nặng, cố gượng cơn đau, tìm đến đây nhờ cô nương chữa trị ...

Tô Anh hừ lạnh:

- Nếu có bệnh, thì người nên tìm y sư chữa trị cho, ở đây đâu có ai hành nghề chẩn mạch đầu thang mà người tìm đến ?

Giang Ngọc Lang lộ vẻ khổ sở:

- Nếu những người khác mà chữa trị được, thì tại hạ còn mạo muội đến đây làm gì ? Trên thế gian này, danh y tuy nhiều, song bất quá chỉ là hư danh, còn thực tài thì ... có thể bảo là họ chưa rành tất cả các mặt thuốc. Tìm đến họ có khác nào tìm câu hồn sứ giả giục chúng đưa nhanh về âm phủ châu hầu Diêm Vương ?

Hắn dừng lại một chút để thở, rồi tiếp:

- Chỉ có mỗi một mình cô nương cứu được tại hạ thôi ! Cô nương từ chối là tại hạ cảm như mình yếu thọ rồi vậy !

Thế là hắn công nhận Tô Anh là một bậc đại kỳ tài rồi !

Trên đời này có ai được tiếng khen mà không nghe lòng khoan khoái ? Dù biết rằng sự tâng bốc trắng trợn, vô căn cứ, cũng thấy khoái như thường.

Khoái ở cái chỗ người ta sắp cầu cạnh gì nơi mình đó, nên mở đầu bằng những cái vuốt nhẹ hơn hung.

Người ta cầu cạnh mình, điều đó chứng tỏ mình hơn người ta ở một vài điểm nào đó.

Con người chưa phải là thánh, thì tự ái vẫn còn, tự ái bị chạm, là sanh hận thù, tự ái được vuốt ve, là sẵn sàng dễ dãi ngay.

Hận thù là đầu độc cuộc sống với những sóng gió triền miên, sẵn sàng dễ dãi là vô hình trung rơi vào cái bẫy của kẻ chuyên thổi phồng.

Cho nên, có thể bảo tự ái là nguồn gốc của mọi khổ lụy trên đời. Tuy nhiên, nếu khéo kèm hãm nó, thì nó sẽ giúp cái khí cốt con người được sáng tỏ hơn, tiết tháo được cao hơn.

Tô Anh bắt đầu dịu thái độ, song vẫn còn tỏ vẻ lạnh như thường.

- Làm sao người biết được là ta có thể chữa trị cho người lành bệnh ? Ai bảo với người như thế ?

Giang Ngọc Lang áp úng:

- Người đó ... là một bậc trưởng thượng, ngang hàng cha chú tại hạ, thấy tình trạng của tại hạ, sanh lòng bất nhẫn, mới chỉ điểm cho tại hạ tìm đến đây.

Hắn lại cúi đầu, nhếch nụ cười thảm, rồi tiếp:

- Bậc trưởng thượng đó không muốn cho tại hạ nói tên ra cho bất cứ ai biết, song trước mặt cô nương, tại hạ có gan bằng trời cũng chẳng dám dấu. Người chỉ điểm cho tại hạ chính là Bạch Sơn Quân lão tiền bối, và vị phu nhân của Bạch lão nhân gia.

Nếu có một kẻ nào chuyên nói ngoa, thì kẻ đó phải rành cái thuật nói ngoa, và cái thuật đó bắt buộc thỉnh thoảng phải nói ra một vài sự thật. Đối tượng nghe những sự thật đó rồi, là tin chắc kẻ đó không nói ngoa, rồi tin luôn những điều bịa đặt sau đó, bất chấp bịa đặt hữu lý hay vô lý.

Huống chi, muốn nói ngoa, phải sành tâm lý của người nghe, khi biết rõ người nghe đã hiểu những chuyện gì, thì kẻ nói ngoa cứ tìm những chuyện đó mà nói, nói đúng sự thật.

Người nghe còn nghi ngờ làm sao được nữa ?

Ngoài ra, vừa nói thật, vừa nói ngoa, mà cũng vừa ve vuốt, tăng bốc, có như vậy, cái thuật nói ngoa mới tròn vẹn.

Tô Anh dịu thái độ hơn trước thêm một phần nữa.

Nàng lắc đầu, thở ra:

- Hai con người đó cứ bép xép mãi, gây phiền phức cho ta mãi !

Giang Ngọc Lang nhận xét thần sắc của nàng, thấy là hắn có hy vọng rồi. Con cá đang vờn quanh mỗi câu, nếu làm cho mỗi bốc thơm thì cá sẽ đớp.

Hắn vội quỳ xuống, ai cầu:

- Chúng bịnh của tại hạ, chẳng một ai chữa lành, chỉ có mỗi một cô nương thôi ! ... Cô nương ơi ! ... Nếu cô nương không rủ lòng thương ... thì tại hạ xin chết ngay tại đây, trước mặt cô nương, khỏi phải lê cái xác thân đau khổ về quê quán mà rồi chết dọc đường, chết bờ, chết bụi, chết bọc lộ hình hài.

Tô Anh ngưng ánh mắt nhìn hấn một lúc lâu, đoạn khẽ buột miệng thở dài, thốt:

- Người làm phiền ta quá đi thôi !

Nàng lại quay mình bước đi.

Giang Ngọc Lang gọi to, gọi gấp:

- Cô nương ! Cô nương không bỏ đi được đâu ! Dù sao cô nương cũng phải cứu tại hạ.

Tô Anh quay mình lại điểm một nụ cười:

- Ngốc tử, ta quay mình bước đi, chứ người không thể bước theo ta à ?

Nụ cười đó vừa nở trên vành môi Tô Anh, thì Giang Ngọc Lang cảm thấy ngay ngất rồi.

Thêm hai tiếng ngốc tử, làm hấn choáng váng.

Hai cái tiếng đó, chẳng phải là tiếng của thiếu nữ dành mắng yêu nam nhân sao ?

Hấn sững sờ, không biết phải nói làm sao cho thích hợp.

Không nói gì được, thì hấn cứ đi, khi nào nói được, sẽ nói.

Tô Anh vệt hoa, lấy lối, đưa hấn đến hiên nhà. Đèn đã lên rồi, chiếc giường còn đó, nhưng Hoa Vô Khuyết vắng bóng.

Đi phía sau, trông thấy thân hình mảnh mai với chiếc lưng ong của nàng, Giang Ngọc Lang hận rằng không thể chồm tới mà ôm nàng, siết nàng vào mình, hấn nghe nhiệt độ trong người bốc cao.

Nhưng, kinh nghiệm cho biết mọi sự vội vã trong lúc này sẽ làm hỏng tất cả.

Trồng một cái cây ăn quả khi kết quả, phải đợi cho quả chín muồi, hái sớm thì hư cây, mà quả lại không ăn được.

Nuôi một con vật, phải đợi lúc thịt chắc mới hạ nó chứ !

Thì còn bao lâu thời gian nữa đâu mà phải hấp tấp ?

Tô Anh hỏi:

- Bây giờ thì người có thể cho ta biết, người đau bệnh gì, và đau tại đâu ?
Làm gì có bệnh mà nói chứng ? Không bệnh thì có nơi nào đau ?
Nhưng, không nói thì sao được ?

Giang Ngọc Lang vụt đáp:

- Bụng ! Cứ mỗi cơn đau là mỗi lần tị hạ lại chết giấc !

Tô Anh mỉm cười:

- Bụng đau, đâu phải là một chứng bệnh ?

Giang Ngọc Lang thấy nàng cười, tự nghĩ là con cá sắp đớp mồi rồi.

Hắn buột miệng tiếp luôn:

- Chẳng những đau bụng, mà toàn thân cũng đau ...

Tô Anh hỏi:

- Đau nhiều lắm phải không ?

Giang Ngọc Lang rên lên:

- Đau suýt chết được đó, cô nương ơi !

Bỗng, Tô Anh trằm gương mặt, lạnh lùng thốt:

- Nhưng ta xem người chẳng có vẻ gì là đau cả, nói chi là đau suýt chết !

Giang Ngọc Lang giật mình.

Nếu là ai khác ở trong trường hợp đó, chắc phải đổ mặt. Song, hắn là con cáo, non tuổi nhưng già trí, hắn lại là một chuyên gia nói ngoa, thì khi nào lại nhột nhạt vì lời nói của Tô Anh ?

Hắn chớp chớp mắt mấy lượt, rồi bật cười, ve vuốt:

- Tại hạ đâu dám buông lung phóng túng trước mặt cô nương mà giả vờ này nọ, hướng chi, vô luận là ai, ở trước mặt một vị tiên tử, thì dù có đau cũng quên đau, bởi cô nương là một tiên nữ dưới phàm trần, một tiên nữ có phép màu làm cho đối tượng quên đi những nỗi đau đớn.

Hắn buông câu mơn man đúng lúc thật.

Tô Anh cười thích thú, hỏi:

- Thấy ta, người hết bệnh ngay, bây giờ thì người còn muốn nhờ ta chữa trị nữa chẳng ?

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Được ở bên mình cô nương mãi mãi, thì dù mắc bệnh chết, tại hạ cũng chẳng sợ. Bất quá ... bất quá ...

Nội công của hắn kể ra cũng khá cao thâm, hắn ngậm vận khí, bức mồ hôi đổ ra trán, mồ hôi đượm thành hạt, chảy thành dòng ...

Tô Anh mừng tượng khẩn cấp, giục:

- Đau như thế mà không chịu nằm xuống ngay đi cho ? Quái thật ! Nằm đi chứ.

Giang Ngọc Lang mừng thầm, giọng nói run run:

- Tại hạ ... tại hạ đến cái ...

Tô Anh chận lời:

- Đến cái nằm cũng không đủ sức nữa phải không ?

Giang Ngọc Lang nhăn mặt, gật đầu:

- Phải đó ... cô nương ơi ! Úi da ! ... Đau quá ...

Tô Anh thở dài, nhưng lại cười nhẹ:

- Nếu mỗi bệnh nhân của ta đều như người vậy, thì ta đã chết phiền, chết lụy từ lâu !

Rồi nàng đưa tay đỡ Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang nhân dịp đó, ngả người vào mình nàng, đầu sát đầu, miệng kề tai, thốt qua hơi thở:

- Đa tạ cô nương !

Tô Anh không giận.

Giang Ngọc Lang nghe can đảm tăng gia, hai tay chồm lên, định nắm vào một chỗ nào đó trong người Tô Anh.

Nhưng nàng nhếch hông, lùi nhanh ra ngoài cái chụp đó, gắt:

- Nằm không lo, lại lo những gì đâu, ta bỏ đi bây giờ.

Giang Ngọc Lang đáp nhanh:

- Phải ! Phải ! Tại hạ xin tuân lời cô nương.

Tô Anh cười sằng sặc:

- Em bé biết nghe lời như vậy là ngoan đó, chị sẽ mua kẹo cho mà ăn !

Nàng giận mau, hờn nhanh, mừng tượng hờn, mừng tượng vui, cái thứ dỗi dờ chỉ thường có giữa đôi tình nhân. Dỗi để sau đó làm lành, cứ mỗi lần dỗi là mỗi lần yêu nhau hơn một chút.

Một thứ dỗi phong hoa tình tứ pha với vẻ ỡm ờ, làm cho Giang Ngọc Lang không còn biết nàng thực sự có cái ý như thế nào.

Hắn từng tiếp cận vô số nữ nhân, từng hiểu rõ thói thường của các nàng thế mà giờ đây hắn chịu, không làm sao đoán được tâm trạng của Tô Anh.

Hắn đưa tay dần bụng, rên rĩ:

- Đau rồi đây ... cô nương ơi ! Đau ghê gớm, cô nương ơi ! ... Lại đây xem, cô nương !

Tô Anh bước tới liền:

- Đau ở chỗ nào đâu:

Giang Ngọc Lang nắm tay nàng, đặt lên bụng hắn, thốt:

- Ở đó ! Đau ở đó !

Tô Anh ấn nhẹ hai bàn tay trên bụng Giang Ngọc Lang, đôi bàn tay mềm và mịn như chẳng có một đốt xương nhỏ nào bên trong cả.

Vừa ấn, nàng vừa hỏi:

- Người nghe đỡ chưa ?

Giang Ngọc Lang nắm mắt, nhẹ giọng đáp:

- Đỡ ! Đỡ nhiều rồi, cô nương, nhưng cô nương đừng đừng tay nhé, tay đừng là cơn đau nhói mạnh hơn trước nữa đấy !

Tô Anh cứ ấn tay, chùng như nàng không dám dừng.

Giang Ngọc Lang đắc ý vô cùng, gã cười thầm, lại nghĩ:

- Người ta nói Tô Anh cực kỳ lợi hại, song ta xem nàng chỉ là một con chim non vừa biết bay trong vòm trời tình ái, ta chỉ cần thi hành một kế mọn là con cừ non kia sẽ vào miệng sói !

Một mùi hương dịu thoảng qua mũi hắn.

Bàn tay của Tô Anh đã lên gần đến mặt hắn, bàn tay đó cầm một hoàn thuốc thơm vô cùng.

Nàng đưa hoàn thuốc đó sát miệng hắn, dịu giọng bảo:

- Uống đi. Thanh Linh Trấn Thống Hoàn đó, ta dày công nghiên cứu, chế luyện ra đó, người uống vào là dứt đau ngay. Nó là loại thuốc đại bổ dưỡng, công hiệu như thần !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Tại hạ không uống !

Tô Anh cau mày:

- Tại sao không uống ?

Giang Ngọc Lang thốt:

- Tại hạ uống vào, thì hết đau, mà hết đau thì cô nương lại không chà xát cái bụng của tại hạ nữa.

Tô Anh cười hì hì:

- Tiểu tử điên phải không ? Cứ uống đi, ta chà xát cho một lúc nữa, ta chưa bỏ đi đâu !

Nàng nguýt xéo, tiếp:

- Thật là quý không bằng. Uống đi, quý !

Cái tiếng quý đó làm cho Giang Ngọc Lang chơi với, lạc phách bay hồn.

Hắn bạo dạn lên nhiều:

- Có đắng lắm không ?

Tô Anh cười duyên lắc đầu:

- Chẳng những không đắng, mà lại ngọt, thơm, nó như một viên kẹo vậy đó ! Uống đi, cưng ! Chóng ngoan, há miệng ra, chị bỏ vào cho !

Giang Ngọc Lang nhắm mắt, há miệng, hắn sắp sửa đớp viên thuốc, mà khoái như sắp sửa đớp quả tim của nàng.

Bỗng, một người la hét vang âm lên:

- Rượu ! Tô liễu đầu ! Không có rượu không được với ta !

Tô Anh cau đôi mày, ngưng tay chà sát, bảo:

- Người nằm yên đây nhé, ta đi một chút, trở lại ngay.

Mường tượng nàng có vẻ khẩn cấp lắm, vừa thốt xong, chẳng đợi nghe Giang Ngọc Lang nói gì, bước đi liền.

Ra đến bên ngoài, nàng quay đầu lại, dặn vói:

- Nếu cãi lời ta bước xuống giường, đi tới đi lui, thì đừng trách đấy, ta sẽ không màng tới người nữa đó.

Từ xa xa, người nào đó lại hét vang:

- Tô Anh ! Tô liễu đầu ! Người điếc rồi phải không ? Sao ta gọi mãi mà người không đến ?

Tô Anh vừa cười vừa cao giọng đáp:

- Đây ! Đây ! Ta đến rồi đây ! Ta mang rượu đến cho người đây !

Giang Ngọc Lang lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- Cái vị Tô cô nương này kỳ quái thật, người ta cung kính đối với nàng, thì nàng lạnh nhạt. Kể kia cứ gọi nàng là liễu đầu này, liễu đầu nọ, xem chẳng ra gì, thế mà nàng lại ngoan ngoãn tuân phục ! Chẳng rõ cái vị nhân huynh nào đó, có bản lĩnh như thế nào, mà bắt buộc được nàng cúi đầu tuân lệnh như thế ?

Hắn toan ngồi dậy, xuống giường, len lén theo vào xem sao, nhưng suy nghĩ lại, cái kế mưu phần đã thành tựu được tám chín, còn một vài phần nhỏ nữa thôi, thì vội gì mà để hỏng cả công việc ?

Hắn tự nhủ, tuyệt đối không nên vọng động trong lúc này để giữ cho sự việc thuận chiều tiến triển.

Hắn nhắm mắt, nằm nguyên tại chỗ, phát họa trong tâm tư hình ảnh Tô Anh, trong tưởng tượng, hắn thấy mình chiếm được cả hai vật báu nhất trên đời, một giai nhân có khối óc siêu huyền, và một bí kíp vũ công làm rõ dải những cao thủ thượng thặng trong võ lâm.

Hắn muốn cười lên một tràng dài, thật dài, cười khoái trá, song hắn lẩm nhẩm:

- Bạch Sơn Quân ! Bạch Sơn Quân ! Người tưởng rằng sau khi ta nghe được sự bí mật về Di Hoa Tiếp Ngọc rồi, ta sẽ thuật lại với người à ? Nếu mà ta làm vậy, là ta ngu ngốc nhất trần đời !

Bỗng, một người nào đó lên tiếng:

- Người nói ai là gốc tử ? Gốc nhất trần đời ?

Giang Ngọc Lang giật mình, nhưng lấy ngay bình tĩnh, bật cười hì hì đáp:

- Ai dám gọi cô nương là liễu đầu, người đó là ngu ngốc nhất trần đời.

Tô Anh cười nhẹ:

- Bất quá, kẻ đó là một gã hồ đồ, một con sâu rọu, chúng ta đề cập đến hấn làm chi !

Hấn nghe hai tiếng chúng ta, lòng cởi mở ngay.

Chúng ta ! Nghĩa là nàng khép hấn vào chung với nàng.

Hấn thốt nhanh:

- Phải ! Phải phải ! Chúng ta đừng để ý đến gã !

Tô Anh hỏi:

- Người cười vang như vậy, chắc là cái chứng đau bụng đã dứt rồi ?

Lập tức Giang Ngọc Lang cau mày, rồi rên luôn:

- Còn đau, cô nương ơi ! Đau lắm ! ... Úi da ! Đau ghê đi, cô nương ơi ! Cô nương làm phước xoa xoa hộ tại hạ ...

Tô Anh cười tươi, rồi bước đến gần, đưa tay chà chà trên bụng hấn.

Giang Ngọc Lang nhũn người, tưởng chừng mình đang hóa kiếp thành tiên, sắp sửa vọt lên tận chín tầng mây.

Chà một lúc, Tô Anh thốt:

- Thực ra, trong thâm tâm, người cho rằng ta là một kẻ ngu nhất trần đời, phải vậy chăng ?

Giang Ngọc Lang giật mình, cười gắp:

- Đâu có, cô nương ! Tại hạ làm sao dám nghĩ thế ? Họa chẳng tại hạ điên cuồng, mới dám cho cô nương như vậy !

Tô Anh từ từ tiếp:

- Người cho là ta nhỏ tuổi, lại chưa từng tiếp cận nam nhân, người tin chắc là ta dễ mắc mưu nam nhân, người còn tự hào là có thừa thủ đoạn đối với nữ nhân, người

chỉ cần thi hành một kế mọn là ta nhảy vào lòng người liền. Rồi ta tiết lộ luôn cái bí mật về Di Hoa Tiếp Ngọc cho người biết, ta nói hết, chẳng bỏ sót một chi tiết nhỏ mọn nào cả, có đúng vậy không ?

Giang Ngọc Lang kinh hãi, song cố gượng cười:

- Làm ... làm gì có việc đó, Tô cô nương ? Cô nương thật là ...

Tô Anh chặn lại:

- Hà huống, người biết ta chẳng hiểu võ công, dù cho ta có nhìn thấu ruột gan người, ta cũng chẳng làm gì người được. Do đó mà người thấy can đảm tăng lên nhiều, và người mạnh dạn tiến tới. Đúng vậy chẳng ?

Giang Ngọc Lang sợ thật sự, sợ cực độ.

Cái điểm tựa sau cùng của hắn, là nàng chẳng biết võ công. Điểm tựa đó bảo đảm cho hắn một cuộc rút lui an toàn.

Nhưng, nàng không xem ra gì cái điều mà hắn y trọng nhất.

Thế ra, đối phó với hắn, nàng bất chấp võ công, nàng có những phương tiện khác, hữu hiệu hơn võ công.

Như vậy là nàng xem hắn như con cờ trong tay, mặc tình điều động.

Hắn muốn ngồi lên lăm, chẳng hiểu tại sao, hắn dậm lên mấy lần, mà thân thể nhũn mềm, không theo ý hắn nữa.

Không còn một điểm nhỏ khí lực trong người hắn !

Hắn toát mồ hôi lạnh, hấp tấp thốt:

- Cô nương đừng nghi oan cho tại hạ ! Tại hạ không có ý gì sai quấy đối với cô nương ! Cô nương ơi, hãy suy xét cho tại hạ !

Tô Anh tiếp luôn:

- Chẳng những người có ý tứ đó, mà người lại còn toan tính đến lúc tất yếu sẽ dùng cường lực bức hiếp ta phải thất thân với người nữa. Ta đâu có sức lực nào kháng cự nổi với người là kẻ có võ công ? Người cho rằng, lúa thành gạo, gạo thành cơm rồi, là ta phải ngoan ngoãn cúi đầu, tuân theo mạng lệnh của người !

Giang Ngọc Lang biến sắc.

Chừng như Tô Anh có đặt một con vật gì trong bụng hắn, hắn nghĩ sao là con vật đó báo cáo như y lại cho nàng hiểu, nàng nói ra, chẳng sót một điểm nào.

Hắn run run giọng, hấp tấp chối:

- Không có như vậy đâu, cô nương ơi ! Đừng nghi oan tại hạ, tôi nghiệp tại hạ lắm, cô nương !

Hắn thề:

- Nếu mà tại hạ có ý đó, xin cho chết cách thảm thiết !

Bây giờ, Tô Anh mới nhếch môi cười:

- Đến nước này rồi, mà người còn hy vọng chết sướng sao ?

Giang Ngọc Lang khiếp quá, kêu lên:

- Tại hạ ... tại hạ ... cô nương ơi ... ái da ... !

Tô Anh vẫn còn chà xát trên bụng hắn, lúc đó bất thành linh ấn mạnh tay xuống.

Giang Ngọc Lang rú lên một tiếng lớn, mồ hôi thoát qua làn da, đọng thành hạt to, hạt trong tổng hạt ngoài rơi đi, để có chỗ mà treo tiếp nối.

Hắn tự hỏi, tại làm sao bỗng nhiên hắn sợ đau quá độ như vậy.

Tô Anh vẫn cười, tiếp luôn:

- Người muốn ta chà xát bụng người, thì ta ngoan ngoãn làm rồi đó, tuy nhiên, ta hỏi người có biết tại sao ta ngoan ngoãn vâng lời chẳng ?

Giang Ngọc Lang run run người:

- Tại hạ ... tại hạ ... không biết được ... cô nương ơi ! Bây giờ xin cô nương đừng chà nữa ! Cô nương đừng tay gấp đi !

Tô Anh vẫn cười:

- Bây giờ thì người nghe đau rồi, nên mới yêu cầu ta dừng tay phải không ? Nhưng ta biết rằng bụng người đau thế đó, bệnh người nặng thế đó, thì ta nữ nào mà không chà xát hộ người ?

Giang Ngọc Lang hét to:

- Tại hạ ... không có bệnh gì cả ... không hề có một bệnh nhỏ mọn nào cả !

Tô Anh trâm gương mặt:

- Người không bệnh, sao lại lừa ta ?

Nàng ấn bàn tay xuống.

Giang Ngọc Lang thét lên:

- Tại hạ có bệnh ! Có bệnh !

Tô Anh lại cười tươi:

- Phải ! Chẳng những người có bệnh, mà bệnh lại nặng nữa ! Càng lúc càng nặng dài dài, mãi mãi, đến lúc cuối cùng, một mảnh giấy rơi vào tay người có cảm giác như đao kiếm cắt cứa ...

Tô Anh chà nhẹ nhẹ, Giang Ngọc Lang không nghe khoan khoái như lúc khởi sự, trái lại hấn tưởng chừng mấy khớp xương nát vụn ...

Tô Anh thở dài:

- Hiện tại thì ta không còn phương pháp nào cứu người được rồi ! Chỉ vì vừa rồi, ta lấy lầm thuốc cho người uống. Thay vì lấy Thanh Linh Trấn Thống Hoàn, ta lại lấy nhầm Bách Bệnh Bách Thống Thôi Mạng Hoàn.

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Bách Bệnh Bách Thống Thôi Mạng Hoàn ? Thuốc gì có cái tên dài nhằng thế ?

Bình sanh, hấn chưa nghe nói đến cái tên như vậy.

- o O o -